

aar, at lade den stige med Tjenesteaarenes Antal i Forhold til dette Antal, men at lade den stige saa indtil $\frac{3}{4}$, dog kun i Virkeligheden for de Embedsmænd, som tjene under 2000 Rbd., og derimod at lade den aftage for dem, som tjene over 2000 Rbd. Forresten ønsker jeg ikke at gaae ind paa de øvrige Vædringsforslag; jeg kan ikke tiltræde nogen anden Scala end den, jeg selv har tilladt mig at fremsætte, skjøndt jeg meget villigt indrømmer, at ogsaa den har sine Ufuldkommenheder, som enhver Scala maa have; jeg har sammenlignet dem, men jeg kan ikke finde, at nogen af de andre frembød færre Ufuldkommenheder, men efter min Opfatning frembyder enhver af de andre større. Jeg skal derfor kun tillade mig en eneste Bemærkning i Anledning af hvad den ærede 4de Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Rothe) fremsførte, naar han meente, at Conseqventsen af det Princip, som baade Udvalget og jeg ogsaa havde vedkjendt os, maatte føre til hans egentlige Forslag, og at man ikke skulde blive stående ved en Gjennemsnitsberegning af Embedsindtægten i 5 eller 10 Aar, som Nogle have villet, men derimod gaae den hele Tjenestetid igennem og see, hvad Embedsmanden paa ethvert Stadium af sit Embedsliv havde havt, og derefter gjøre Gjennemsnitsberegningen. Grunden, hvorfor jeg finder dette mindre retfærdigt, er, for at sige det med eet Ord, fordi det er alt for retfærdigt. Det gaaer her, som det saa ofte gaaer i Livet, at summum jus er summa injuria. Jeg finder, at man ikke bør vælge en Pensionsmaade, hvorved man foreviger eller idetmindste giver det Uheld, som en Mand har havt, en altfor stor Værdighed, og hvorved man lader det Uheld, som en Embedsmand har havt, faae en altfor forholdsmæssig stor Indflydelse. Naar en Embedsmand i sin Carriere

har tjent 10 Aar længere i en underordnet Stilling end en anden, saa maa han, naar de komme paa samme Trin, troe, at nu har endelig Lykken ogsaa smilet til ham, og nu maae de være omtrent paa eens Fod; men Lykken kommer slet ikke mere til den første af disse, med mindre han skulde tages saaledes under Armene, at han igjen kunde springe den anden Sideordnede forbi. Det Uheld, som han har havt, i sine tidligere Aar, at staae 10 Aar længere end den Første paa et underordnet Trin, det hæfter sig som et Fatum til ham, og det har ogsaa Indflydelse paa hans Families Stilling efter hans Død, naar man vil beregne det med den strenge Retfærdighed, som den ærede Rigsdagsmand troer, at man bør. Jeg veed ret vel, at man vil sige til mig: Ja, men Du er jo dog selv gaaet ind paa Udvalgets Forslag, at tage 5 Aars Indtægter til Gjennemsnit, men saa svarer jeg: Ja, men det er, fordi jeg ved at gaae ind paa Udvalgets Forslag træder en anden Ulempe ind, som ellers kunde vise sig, at nemlig den sieblikkelige Lykke, som en Mand havde havt, eller hans Forfremmelse for kort Tid siden kunde faae en altfor stor Indflydelse, og kunde paavæltet Staten en altfor stor Byrde.

Rettelser.

- Nr. 363 Sp. 5786 Lin. 8 f. o. „i dette Dieblif Tale“ læs „i dette Dieblif ikke Tale.“
 — — Sp. 5792 Lin. 17 f. o. „vælges. Valget“ læs vælges, Valget“
 — — Sp. 5797 Lin. 20 f. o. istedetfor „fra samme Raad og den tredje fra en ganske anden, nemlig Confistoriets.“ læs „fra de samme Conferenser, nemlig den almindelige og Confistoriets.“
 — — Sp. 5797 Lin. 14 f. n. istedetfor „har saaledes sin begrundede Ret“ læs „har sin særegne begrundede Ret“